

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ВПРОВАДЖЕННЯ ІННОВАЦІЙ

Кучер Наталія Вікторівна, студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент кафедри господарсько-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ *Борцевич П.С.*

Світовий досвід показує, що без активної регулюючої ролі держави, яка закріплюється у відповідних законах, не може бути ефективної, соціально-орієнтованої ринкової економіки. Немає жодної країни з високорозвинутою економікою, де держава відсторонилася б від регулювання і стимулювання ключових соціально-економічних, у тому числі інвестиційних процесів.

Інноваційно-інвестиційна діяльність являється незамінною частиною сталого економічного розвитку вітчизняної економіки. Дві взаємопов'язані економічні категорії («інвестиції» та «інновації») надають можливість підприємствам використовувати новітні технології під час виробничого процесу та залучати великі обсяги капіталу для виробництва конкурентоспроможної продукції. Проте на даний момент часу, ще не сформованого чіткого механізму створення відповідних умов для безпечної діяльності як вітчизняних, так і зарубіжних інвесторів [1, с. 87].

Масштабність та актуальність проблеми полягає ще в тому, що інвестиційний процес потребує своєчасного реагування на зміни, що відбуваються у світовій та українській економіці, а це вимагає, в свою чергу, створення відповідних програм, стратегій для реалізації інноваційно-інвестиційної діяльності, забезпечення правовою та нормативною базою, що відповідають міжнародним стандартам інвестування.

Сучасна інноваційно-інвестиційна політика держави спрямована на забезпечення модернізації, технічного й технологічного переоснащення виробництва та формування конкурентоспроможного, промислового комплексу може впливати на процес інноваційно-інвестиційної діяльності прямими методами за допомогою державного сектору економіки, і опосередковано, надавши повноваження органам виконавчої влади: Національному банку України, Фонду держмайна, та позабюджетним фондам та регіональним органам виконавчої влади [2, с. 45].

Створений механізм регулювання інноваційно-інвестиційної діяльності дозволяє державі підтримувати позитивний інвестиційний клімат для вітчизняних і іноземних інвесторів, визначати пріоритетні напрями для ведення інноваційної діяльності підприємств і використовувати такі складові державного регулювання:

- інноваційно-інвестиційні стратегії, програми;
- державні преференції (податкові, митні, фінансові пільги інноваційно-активним суб'єктам підприємницької діяльності);
- державне замовлення на інноваційну продукцію;
- стандартизація та сертифікація продукції;
- створення технопарків, технополісів, промислових парків, інноваційних центрів;
- посилення зв'язків наука-виробництво, розбудова дослідницьких університетів;
- інформаційно-методичне забезпечення всіх стадій інноваційного процесу;
- прогнозування інвестиційних ресурсів, науково-технічної діяльності, технологічного розвитку[3, с. 235].

Можна дійти до висновку, що основний критерій, за якими інвестор обирає країну для реалізації бізнес-проектів, є прибутковість ведення бізнесу, безпека інвестицій та перспективність, також варто відзначити, що Україна відповідає лише одному з них – прибутковості [4, с. 47]. Існує ряд проблем, через які неможливо підтримувати позитивний інвестиційний клімат в державі – це відсутність позитивної правозастосовчої практики захисту прав інвесторів, неналежний рівень боротьби з корупцією, нестабільний стан політичної ситуації в країні, відсутність належного досвіду управління нововведеннями в ринкових умовах і відповідної теоретичної бази. Разом з тим, вітчизняний ринок, який динамічно розвивається, може забезпечити на багато більшу прибутковість інвестицій, ніж стали ринки економічно розвинених країн.

Отже, важливим інструментом впровадження інновацій в господарську діяльність є розробка та реалізація правових документів, що містять основи та шляхи втілення регіональних інвестиційних стратегій, які мають бути спрямовані на поліпшення соціально-економічних показників регіонів за рахунок ефективного використання їх ресурсного потенціалу.

Список використаних джерел:

1. Вінник О.М. Інвестиційне право. – 2-е вид., перероб. та доп. – Навч. посібник. – К.: Правава єдність, 2009. – 614 с.
2. Гець В.М. Інноваційні перспективи України / В.М. Гець, В.П. Семноженко. – Х: Константа, 2006. – 272 с.
3. Майорова, Т.В. Інвестиційна діяльність: Навчальний посібник / Т.В. Майорова. — К.: Центр навчальної літератури, 2004. — 376 с
4. Г. Румф, Дж. Строгілопулоса та І. Єгорова «Вдосконалення стратегій, політики та регулювання інновацій в Україні»: аналітичний огляд - К: Фенікс – 2011. - 99 с.

ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ГОСПОДАРСЬКОГО ДОГОВОРУ ВИВЕЗЕННЯ ПОБУТОВИХ ВІДХОДІВ

Коломієць Роман Реневич, студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент, завідувач кафедри господарсько-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ *Нескороджена Л.Л.*

На сьогоднішній день в українському законодавстві є дуже багато положень щодо договору вивозу побутових відходів, які не повністю та не зовсім зрозуміло регламентують положення про даний господарський договір. Оскільки сфера діяльності суб'єктів господарювання, які спеціалізуються на вивезенні побутових відходів є доволі широкою, та законодавством встановлено обов'язок укладати з ними даний договір, слід більш зважено підійти до цього питання та висвітлити проблемні аспекти договору вивезення побутових відходів.

Слід зауважити, що питання вивезення сміття (відходів) відноситься до питання житлово-комунальних послуг, відповідно до ст.13 ЗУ «Про житлово-комунальні послуги» вивезення побутового сміття є саме комунальною послугою [2].

Отже, відповідно до ст.1 Закону України «Про відходи» перевезення відходів - це транспортування відходів від місць їх утворення або зберігання до місць чи об'єктів оброблення, утилізації чи видалення [1]. Таким чином, відповідно до п.1 Правил надання послуг з вивезення побутових відходів, які затверджені Постановою КМУ від 10.12.08 №1070, власники або балансоутримувачі житлових будинків, земельних ділянок укладають договори з особою, яка визначена виконавцем послуг з вивезення побутових відходів, та забезпечують роздільне збирання побутових відходів [4]. На нашу думку, застосування терміну «особа» у нормативно-правовому акті є дещо некоректним, більш доцільно було б застосувати поняття суб'єкт господарювання, або юридична особа (чи ФОП). Виконавець послуг з вивезення побутових відходів визначається на конкурсних засадах у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України [4]. Тобто, мова йде про звичайний тендер, який оголошується, зазвичай місцевими державними адміністраціями. Саме під час цього тендеру і визначається суб'єкт господарювання, який отримує право на надання даних послуг на відповідній території з вже сформованою «клієнтською базою».

Не менш актуальне питання є щодо визначення правового статусу споживача за даним договором, бо виникає багато плутанини з приводу цього терміну і питань захисту прав споживачів. Таким чином, відповідно до Закону України «Про захист прав споживачів» споживач - фізична особа, яка придбаває, замовляє, використовує або має намір придбати чи замовити продукцію для особистих потреб, безпосередньо не пов'язаних з підприємницькою діяльністю або виконанням обов'язків найманого працівника [3]. Права саме такого споживача захищаються відповідно до законодавства про захист прав споживачів, та зазвичай здійснюються Державною інспекцією України з питань захисту прав споживачів та її територіальними органами. Проте споживачем відповідно до ЗУ «Про житлово - комунальні послуги» визнається - фізична чи юридична особа, яка отримує